

Győri László

A hernyó

Egész ágakat evett meg a hernyó.
És az Úr azt mondotta: – Nem jó!
És rátette a hernyóra tenyerét.
Könnyű volt, de mégis szörnyű a nehezék.
A nagy tenyér
alatt
nem akadt
egy kis falevél,
úgyhogy egyre jobban csikarta az éhség.
Az volt csak a börtön, az irtó mély sötétség,
hogy egyre éhezett.
Már evett
volna bármit,
rákapott volna mindenféle gazra,
a csalánra, a fűre,
de tűrte, de tűrte,
nyálat csorgatni mihaszna,
ha az Úr úgy találja jónak,
hogy bűnhődjön utólag.
A hernyó tehát egyre csak éhezett.
– Az Úr engem ekképpen szeret.
Ő tudja, hogy mint szeressen engem.
Éhezem, de nem enged meghalnom,
mert az Úr megtart, jó tehát nem ennem.
Boldogan megbékélt ebbéli sorsával:
– Ez tehát az Éden,
az Úr megtart engem nagy, szent kegyelmében.

Az Úr meg csak tartá, tartá a tenyerét
a hernyón évszázadokig,
el is tölt, eltelt egy-két ezer év,
de tartá, de türelme hirtelen elkopik.
És azt mondotta: – Nem jó!

És mit mondott a hernyó?
– Uram, a kegyelmet köszönöm.
De dolgozni újra? Nem túl nagy öröm.
A munkából vajon mi a hasznom?
És a te hasznod?
A fáidat újra megkopasztom,
a kegyelmet jobb, ha elhalasztod.
– Nem, nem!
Nem hatsz meg ily beszéddel engem,
az örök büntetés a segéllyel felér,
eredj dolgozni, vén kutya, nincs segély.
Lerágtad a fákról a levelet,
most meg örökre ennéd a kenyerelem,
hogyan élni hagylak a tenyerem
alatt, annyi a büntetésed?
Nem, nincs kegyelem,
lódulj, de jó lesz a fejedbe vésned:
lerághatod ugyan
a fa minden levelét,
elpusztíthatod egyetlen napon,
de ha elszaporodsz, eljön a vég,
összeomlik a fajtád, csak egy-két
utódod érti meg a leckét:
élj, falj, de hagyd meg a fát!

És elszégyellte hirtelen magát:
– Úristen, micsoda közhely!
Takarodj!
Erre a rusnya elmászott valahogy.
Gondolom, örömmel.

Csillagjáró

Mindig csillagba kapaszkodtál,
csillagot földre ragasztottál,
a földre, magadra húzkodtad
fényét az árva csillagoknak,

velük szemeztél, úgy igézted
földre az égjáró ígéket,
hogy általuk juss a magasba,
szökkenve, tágulva, suhanva,

mert nem bírtad, nem, elviselni
gyászba taposva élni, lenni,
csillagra néztél, s észrevettem,
a csillagokat únni kezdem,

bocsáss meg nekem, drága bajtárs,
aki most már a csillaggal jársz,
bocsásd meg, hogy én itt maradtam,
hogy maradtam, még megmaradtam,

bocsásd meg azt a haragvásom,
ami elfog, s a szívig vásom,
csitítgatom, de nagyon is fáj,
hogy verset hozzám sose írtál,

azért kérdem, hogy megbocsáthasd:
– Mi voltam én? Egy kézfogás csak?
Nagyon fáj, kérlek, fogd a tollad,
fordíts háttal a csillagoknak,

bármelyik nevem elfogadnám,
ha rosszat írnál, zsebre raknám,
erőmnek, kedvemnek apadtán
boldogan, büszkén mutogatnám,

a csillagok közt, drága bajtárs,
énrám is esett egy pillantás,
hisz együtt voltunk néha-néha,
ifjúságom, te drága, léha.